

I skyrius

Lipdamas laiptais Vilkas Pijulis žiūrėjo į tuščias sienas. Nors buvo įprastas pirmadienis, jis galvojo apie du dalykus. Pirma, kad kai lipi sraigtiniais laiptais į apačią, tuščia siena tau būna kairėje pusėje, o kai į viršų – dešinėje. Antra mintis, kuri sukosi jo galvoje, buvo spėliojimai, kurį žmogų, lipdamas keturis aukštus žemyn, jis sutiks šiandien. Didįjį Ežį, kalbantį telefonu, turėjo atmesti, nes sutiko jį gatvėje, ir vienas kitam, kaip visada, tiesiog mandagiai linktelėjo. Solę, lyg toks buvo jos vardas, jeigu būtų lipusi laiptais, jau būtų išgirdęs, nes klausimą „kaip šiandien rytas?“ ji savo dainingu balsu repetuodavo lipdama, net jei aplinkui ir nebuvo žmonių. Liko du variantai: Šeimis arba G. Povas, nes visi kiti tokiu laiku arba buvo jau viduje arba, išskirtiniu atveju, vėluodavo. Pasiekęs ketvirtą aukštą, Vilkas turėjo atmesti visas savo

teorijas, nes šiandien nesutiko nieko. Dabar, jau netoli durų, reikėjo ruoštis kitam etapui...

– Labas rytas, Vilke! – nuskambėjo skardus balsas. Tai buvo antras etapas.

– Labas rytas, Matoni, – vis dar negalėdamas pamiršti, kad laiptais šiandien nulipo visiškai vienas, išlemeno Vilkas.

– Ar turiu ką nors žinoti prieš šiandienos susitikimą? – arčiau priėjęs, bet vis dar garsiai, paklausė Matonis.

Vilkas Pijulis buvo taktiška būtybė, tad įkvėpęs du kartus, kad neįžeistų, nes tikrai to nenorėjo, tyliai sušnibždėjo bičiuliui į ausį:

– Ateis laikas, Čepai, sužinosi. O dabar eik ir užbaik vakarykščius spaudinius, juk nenori, kad Varno ir SnapėK pabaigtų manifestą be tavęs.

– Bėgu. Bėgu! – pakartojo Matonis ir nuskuodė užsiėmęs už galvos, lyg kažką pamiršęs...

Tuo tarpu Pijulis galėjo ramiai nusiauti batus. Atsisėdo ant juodo, jau gerokai aptrinto suoloelio, ir, žiūrėdamas į skelbimų lentą, ramiai sau pradėjo narplioti raištukus. Skaitydamas prieš nosį kabantį skelbimą, užfiksavo, kad šiandienos pietums bus sraigių sriuba ir špinatų plokštainis. Taip mąstant apie pietus, Vilkas, jo paties nuostabai, rankomis ant kairės kojos užčiuopė, kad antras jo batas neturi raištelio. Pažvelgęs žemyn pamatė, kad teks aiškintis, kodėl niekas nepranešė, jog šiandien skirtingų batų diena. Nors tikrai žinojo, kad taip ir nebuvo. Vilkas Pijulis tokią svarbią sąjungai dieną atėjo skirtingais batais...

Žinoma, reikia paminėti, kad skirtingi kojų apavai šioje aplinkoje buvo gana įprastas dalykas, tačiau tik ne Vilkui. Jis mėgo tvarką. O skirtingi batai reiškė sumaištį. Sumaištį, kurios jis niekaip negalėjo suprasti, nors stengėsi prisiminti kiekvieną šio ryto žingsnį. Prisiminė tvarkingai iškeptą kiaušiniene su

dviem stačiakampio formos cukinijos juostelėmis, kurių viena buvo padėta jo gelsvai žalios pusryčių lėkštės dešinėje, o kita – kairėje. Mat Vilkas Pijulis mėgo, kai maistas atrodydavo lyg gerai apgalvotas meno kūrinys.

– Kur taip užtrukote, bičiuli? – pertraukė gerai apgalvotų pusryčių mintį staigiai vėl pasirodęs Čepas.

– Dar turiu septynias minutes, Matoni, – ramiai pakėlė mąslų žvilgsnį nuo batų Vilkas.

– Na taip taip taip... Kažkaip norisi dar pasikalbėti prieš susitikimą, – neatstojo Matonis.

Tada Vilkas Pijulis suprato, kad savo minties labirinto dabar neužbaigs, tad šiandien teks ne tik vaikščioti skirtingais batais, bet ir likti nežinioje, kodėl taip atsitiko.

